

Parintele Galeriu : Parintele meu, parintele nostru

Primul contact cu Părintele a fost prin anii '90, anii mei de studenție la Facultatea de Electronica, când la Casa de Cultura a Studenților l-am auzit pe Părintele vorbind despre saltul existențial pe care îl are orice făptura creata, o treapta de la nu la da, de la neființa la ființa și ca aici sta posibilitatea răului, în acest nu, ca un parazit al oricărei fapturi iar singura salvare este dialogul (rugăciunea) cu singura existență infinită, care nu are acest parazit al neființei, al lui nu, al nonsensului și care este numai Dumnezeu.

Cuvintele acestea le-am trăit ca o revelație: un teolog vorbea asemenea unui matematician. Eu chiar atunci studiam Teoria Semnalelor unde se vorbea de transformata Fourier și Teoria Analizei Spectrale a Semnalelor, conform căreia orice semnal care are un început, chiar dacă durează până la infinit are un spectru de paraziți din cauza compunerii multiplicative dintre un semnal teoretic-ideal (fără început și fără sfârșit) cu funcția treapta a lui Heaviside care e nula până la un timp (al începutului semnalului) după care este unitară până la infinit.

În teoria semnalelor pentru a scăpa de paraziți (armonice) se folosesc filtre sau sincronizarea cu semnale mult mai „pure”.

Nu intru în detalii tehnice sau matematice dar analogia a fost pentru mine izbitoare cu vocația făpturii întregi de a se sincroniza și dialoga cu Dumnezeu ca singura posibilitate de a întreține „semnalul existenței” pe calea vieții fără atracția către nonsens și acel nu și nimicul din care provine.

Apoi l-am întrebat unde îl găsesc, la ce biserică slujește și mi-a răspuns cald: vino la Sfântul Silvestru.

Așa am făcut și nu mă saturam ascultându-i-i predicile și cele de Duminică dar și cele de luni și vineri.

Am avut multe înțelesuri care m-au ajutat și mi-au ușurat mult studiul meu în materie de electronica. De exemplu faptul că spiritul și noutatea informației este entropic și că haosul nu este dezordine ci limită de înțelegere, un fel de măsură a ignoranței noastre.

Predica era deci plină de profunzimi unificate, teologice și științifice. Cu toate acestea, într-o zi, după terminarea slujbei am încercat să conving pe un cerșetor să plece ; primise câte ceva de la mai mulți și continua totuși să privească la Părintele. Credeam că încă mai așteaptă ceva bănuți. Am primit un răspuns care m-a impresionat foarte mult. A zis:

- Lăsați-mă ca nu mai vreau nimic, nu vedeți ce vorba dulce are ? vreau numai să-l ascult.

Mărturisesc că până atunci credeam că nu toți „înțeleg” ce spune Părintele dar acel cerșetor mi-a dat o lecție grozavă, amintindu-mi de călugărul acela care în loc de miruiește-mă pe mine păcătosul spunea „nu mă milui” dar era atât de sincer și avea atâtă credință și dragoste încât mergea deasupra pământului (până când cineva riguros l-a observat și l-a corectat). Sau cum spunea Părintele Arsenie Papacioc, dacă ai credință, dragoste și ești sincer, practic nici nu prea contează ce spui ci să ai conștiința prezentei continue în fața Lui Dumnezeu.

Acestea sunt dovezi că părinții amintiți (și mulți alții) au avut autenticitate lămurită prin mărturisire sinceră și cu dragoste de Dumnezeu încât seamănă între ei, au parca același stil, aceleași gesturi și când sunt singuri în camera lor și în public și în biserică. Spun aceasta pentru că am avut bucuria și privilegiul să-l însoțesc în asemenea momente și eram mereu uimit de conștiința cu care purta reverenda și în dormitor și de același ton cald și totuși foarte serios al dialogului despre orice și pentru aceasta nu făcea nici un efort, așa era firesc.

În această cheie, a autenticului, a prezentei continue în fața Lui Dumnezeu în care se diluează formele de exprimare, pot afla o explicație a unor „imperfecțiuni” și cei

care caută greșeli și au încă nelămuriri în legătura cu omul-preot sau orice alt creștin. Precum citim și în Sfânta Evanghelie după Ioan (Cap. 1.46) „Și i-a zis Natanael: Din Nazaret poate fi ceva bun? Filip i-a zis: Vino și vezi”.

Cheia este deci „vino și vezi” pentru toți care vor sincer să afle ce se petrece la biserică, dar nu de două ori pe an sau de trei ori în viața ci de cinci ori pe săptămână. Și numai așa se poate vedea că pentru cei care sunt „din familia parohială” nu există „taxe” ci preotul e ca un „bunic” mai mare.

Deși adevărat spunem că persoana este unică și Părintele este inconfundabil; odată pe când mă aflam la Atena, într-o biserică, am văzut un preot care semăna leit cu Părintele Galeriu și avea aproape aceleași gesturi și mimica. A fost o confirmare că pe astfel de oameni îi mișcă și transfigurează același Duh Sfânt.

Există o lume a acestor oameni ai Lui Dumnezeu care se întrepătrunde cu a noastră, numai să avem atenția cuvenită să o observăm.

Închei cu îndemnul deseori adresat de Părintele „Ortodoxia nu are nevoie decât să fie cunoscută și trăită”.

București 21 Iunie 2015

Anghel Constantin

Cercetător Științific

Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Mecatronică și Tehnica

Măsurării București